

Kırdığım Yerden Güçlendim

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Merve Çaltekin

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mart 2026

ISBN: 978-625-8579-51-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KIRILDIĐIM YERDEN GÜÇLENDİM

Serdar Karaman

YAZAR HAKKINDA

Serdar Karaman, çocukluk ve aile temalarını merkeze alan, anlatılar yazan bir yazardır. Yazılarında büyüme sancılarını, kayıp duygusunu ve insanın içindeki çocukla yüzleşmesini işler. Kendi yaşam deneyimlerinden beslenen metinlerinde, samimi ve doğrudan bir dil kullanır. Elinizdeki eser, yazarın geçmişle hesaplaşma ve içsel iyileşme sürecinin bir yansımasıdır. Karaman, çalışmalarına ve yeni projelerine devam etmektedir...

BÖLÜM 1

Ne zaman büyüdük biz?

Hangi ara içimizdeki çocuğu susturduk da, yerine hesap yapan bir yetişkin koyduk?

Mahalle bakkalından 25 kuruşa bir çay bardağı çekirdek aldığımız günleri hatırlıyorum. O çekirdek sadece çekirdek değildi; akşamdı, muhabbetti, sokak lambasının altında kahkahalarımızdı. O zamanlar hayat küçüktü ama mutluluk büyüktü.

Mahalleden arkadaşlar toplanıp 7’de devre, 15’te biter, diye maç yapardık. Sokak futbolunun yazılı olmayan kuralıydı bu; yedi gol atan devreyi alır, on beş yapan maçı bitirirdi.

“Maçı kaybeden 2.5 litre kolayı alır .” diye başlayıp, o kolayı kazanmak için beş saat maç yapmayı, bir topun peşinden saatlerce koşmayı öyle özledim ki...

Bir gün yerde 1 milyon kağıt para bulmuştum. Koşa koşa bakka-la gitmiştim. O an kendimi dünyanın en zengin insanı sanmıştım. O parayla ne alacağımı değil, artık “zengin” olduğumu düşünmenin heyecanını yaşıyordum.

Şimdi düşünüyorum da... Zenginlik ne çabuk değişmiş.

O zamanlar bir kağıt para dünyayı büyütürdü.

Şimdi dünyalar kadar para olsa içimizdeki boşluğu doldurmuyor.

Teknoloji yoktu ama samimiyet vardı.
Telefonlar akıllı değildi.
İnsanlar daha akıllıydı belki de.
Mesaj yazmazdık; kapıya giderdik.
Görölmek için fotoğraf koymazdık; gerçekten görünürdük.
Büyüdük.
Ama büyümek ilerlemek miydi, yoksa eksilmek mi?
Eskiden ağladığımızda utanmazdık.
Şimdi güçlü görünmek için içimizden ağlıyoruz.
Eskiden birine bağlanmak cesaretti.
Şimdi kaybetmemek için uzak durmak strateji oldu.
Belki de en çok masumiyetimizi kaybettik.
Çünkü çocukken her şeye inanırdık.
Büyüyünce her şeyi sorgulamaya başladık... En çok da sevil-
meyi...

Ve bazen düşünüyorum:
Belki de mesele geçmişe dönmek değil.
Belki de mesele, o günlerdeki gibi korkusuz sevebilmek.
Çünkü insan büyüdüğüçe güçlenmiyor her zaman.
Bazen sadece daha temkinli oluyor.
Ve temkinli kalpler, en çok kendini yaralıyor.
Çok erken büyüdüm ben.
Daha sekiz yaşındaydım.
Ama o yaşta, tek başıma büyümem gerektiğini anladım.
Annemi kaybettiğim gün anladım.
O çocuk aklımla bir daha onu göremeyeceğimi o gün hissettim.
2000'li yılların başı...
Belki de hayattan en çok zevk aldığım ama en eksik yaşadığım
yıllardı.

Düşünsene...

Henüz sekiz yaşında.

Üç kardeşin en büyüğüsün.

Bir kız kardeşin senden bir yaş küçük.

Diğeri kundakta bebek.

Ve annen... Babanın en yakın arkadaşı tarafından katledilmiş.

O üç çocuk nasıl büyüdü?

Hangi şartlarda?

Hangi gecelerde ağlayarak?

Belki de bu kitabı yazmamın sebebi bu.

İçimde kimseye anlatamadığım her şeyi buraya dökmek.

Unutmak için yıllarca savaştığım anıları tekrar hatırlamak
pahasına...

Eğer kahven ve mendilin hazırsa...

Başlayalım.

Annem Yurdanur.

Uzun boylu.

Güçlü.

Esmer bir kadın.

Ellerini hatırlıyorum.

Ama yüzünü...

İtiraf ediyorum anne...

Bazen hatırlamak için kendimi zorluyorum.

Saatlerce dalıp düşünüyorum.

“Nasıl olur?” diyorum.

Bir insan annesinin yüzünü hatırlamak için bu kadar çaba
harcar mı?

Ama unutamadığım bir şey var.

Seni son görüşüm.

Evdeydik.

Ben televizyonun karşısında “Temel Reis” izliyordum.

Gülüyordum...

Ev telefonu çaldı.

O küçücük aletin içinden birinin sesinin gelmesi bana hep tuhaf gelirdi.

Annem konuştu.

Sonra geldi yanıma:

“Serdar, Ahmet amcan aradı. Kiralık ev varmış. Bakıp geleceğim. Sen kardeşlerinin başında dur. Baban benden önce gelirse söyle. Hemen dönerim oğlum.”

Keşke...

Keşke, o gün bugünkü aklım olsaydı.

Keşke, “Gitme anne!” demekle kalmayıp, olacakları görebilseydim.

Ama çocuktum.

Sadece içime kötü bir his düştü.

“Gitme anne!” dedim.

“Babam gelsin birlikte gidersiniz. Huriye ağlarsa ben susturamam.”

Dinlemedi.

Kararlıydı.

Bir şeyi yapacağım dediyse yapardı.

Kapıya koştum.

Sokağa açılan kapıyı kilitledim.

Önüne geçtim.

Küçücük aklımla plan yaptım.

Onu göndermeyecektim.

“Serdar çekil!” dedi.

Çekilmedim.
Kolumdan tuttu, itti.
Duvara çarptım.
Canım yandı.
Ama kendimi düşünecek durumda değildim.
Annem kapıyı kapattı.
Oda yetmez gibi kapıyı kilitledi.
Ama vazgeçmedim.
Koşarak mutfaktan elime ilk gelen şeyi aldım.
Bir yemek kaşığı.
Yıllarca saklayacağım o kaşık...
Hadi kapı...
Açıl! Açıl artık...
Nasıl oldu bilmiyorum ama o kapıyı açtım.
Kapıyı açtığım an annemle göz göze geldim.
Aramızda koca bir cadde vardı.
O bakış...
Annemle göz göze geldiğim en son an...
Son bakışı.
Koştum.
Ama yetişemedim.
Annem dolmuşa bindi.
Ve gitti...
O an çaresizliği tattım.
İlk defa!
Yüreğimde bir yanma, adını hâlâ koyamadığım.
Ne yapacağımı bilemedim.
Kardeşlerimin yanına döndüm.
Şeyma, Huriye'ye biberonla süt içiriyordu.